

„Legyenek mindnyájan egy” (Jn 17,21)

Jézus utolsó imájában ünnepélyesen fordul az Atyához. Azt kéri tőle, ami leginkább a szíven fekszik.

Isten ugyanis azért teremtette az emberiséget, hogy az Ő családja legyen, szeretné megosztani velünk minden gazdagságát és a maga isteni életét. Vajon mi a szülők álma gyermekeikről, ha nem az, hogy szeressék, segítsék egymást és összefogjanak? S vajon mi a legnagyobb fájdalmuk, ha nem az, amikor megosztottságot tapasztalnak közöttük a féltékenykedés és az anyagi érdekek miatt, olykor annyira, hogy nem is szólnak egymáshoz? Isten is öröktől fogva összetartónak álmodta meg családját, amely a gyermeki szeretetközösségben él vele és egymással.

A teremtéstörténet drámai hangon beszél a bűnről és az emberiség családjának fokozatos széttöredezéséről. A Teremtés könyvében olvashatjuk, hogy a férfi a nőt vádolja, Káin megöli saját testvérét, Lámech büszkélkedik, hogy milyen nagy bosszút állt, Babel meg nem értést hoz és szétszórja a népeket... Isten terve mintha megbukott volna.

Isten mégsem adja fel és kitartóan munkálkodik családjának újraegyesítésén. A történet Noéval kezdődik, Ábrahám kiválasztásával, a választott nép megszületésével, és így tovább, egészen addig, hogy elküldi a földre saját fiát, és hatalmas küldetést bíz rá: egyetlen családba kell egyesítenie szétszóródott gyermekeit, egyetlen nyájba gyűjtenie az elveszett bárányokat, le kell döntenie a népek között az ellenségeskedést és a válaszfalakat, hogy egyetlen új néppé legyenek (vö. Ef 2,14-16).

Isten továbbra is az egységről álmodik, ezért Jézus, mint legnagyobb ajándékot, ezt kéri mindnyájunk számára: „Értük könyörgök, Atyám,”

„Legyenek mindnyájan egy”

Minden család magán hordozza a szülők vonásait. Ez Isten családjára is igaz. Isten a Szeretet, nemcsak azért, mert szereti teremtményeit, hanem azért is, mert a három isteni személy önmagában is szeretet az ajándékozás és a kommunió kölcsönösségében. Az emberiséget a teremtéskor saját képére és hasonlatosságára alakította, beleoltotta saját képességét a kapcsolatra, hogy minden teremtmény önmaga kölcsönös odaajándékozásában élhessen.

Jézus műve valójában az, hogy bennünket mind egyé tesz, amint Ő egy az Atyával, úgy minket is egyetlen családdá, egyetlen néppé alakít. Ezért lett egy közülünk, aki magára vette és a keresztre szögezte megosztottságainkat és bűneinket.

Az utat is megmutatta, amely az egységre vezet: „ha majd felmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonzok” (Jn 12,32). Ahogy a főpap megjövendölte: „Jézus meg fog halni (...), hogy az Isten szétszórt gyermekeit egybegyűjtse.” (Jn 11,52) Halála és föltámadása titkában újra egyesített magában mindent (vö. Ef 1,10), helyreállította a bűn által megtört egységet, egybegyűjtötte a családot az Atya körül és újra testvérekké tett bennünket. Jézus teljesítette küldetését. Csak a mi részünk van hátra, a mi beleegyezésünk, a mi „igenünk” az Ő imájára:

„Legyenek mindnyájan egy”

Vajon mivel járulhatunk hozzá e kérés beteljesedéséhez?

Mindenekelőtt azzal, hogy magunkévá tesszük. Kölcsönadhatjuk Jézusnak az ajkunkat és a szívünket, hogy továbbra is ezekkel a szavakkal fordulhasson az Atyához, és minden nap bizalommal ismételhesse meg ezt az imát. Az egység ajándékát az égből kapjuk, tehát szüntelenül, fáradhatatlan hittel kell kérnünk.

Továbbá azzal, hogy folyamatosan erre irányuljanak gondolataink és vágyaink. Ha ez Isten álma, akkor ez legyen a mi álmunk is. Időről időre, minden döntés, minden választás, minden tett előtt tegyük fel a kérdést, hogy ez az egység építését szolgálja-e, a legjobb választásunk-e ez az egység szempontjából?

Végül oda kellene sietnünk, ahol legnyilvánvalóbb az egység hiánya, és magunkra venni

ezeket a helyzeteket, mint Jézus. Legyen az családi viszály vagy nézeteltérés az ismerősök között, feszültség a szomszédokkal vagy ellentét a munkahelyen, plébánián, esetleg az egyházak között. Ne meneküljünk el onnan, ahol békétlenség uralkodik vagy meg nem értés, ne legyünk közömbösek, hanem vigyük oda a meghallgatásban, figyelmességben megnyilvánuló szeretetet, mely osztozni tud a széthúzásból születő fájdalomban.

Mindenekfelett pedig éljünk egységben mindazokkal, akiknek Jézussal azonos az ideáljuk, akik vele együtt kérik az egységet, és ne tulajdonítsunk különösebb jelentőséget a félreértéseknek vagy a véleménykülönbségeknek, örüljünk jobban annak, ami kevésbé tökéletes, de egységben van, mint annak, ami tökéletesebb, de nincs egységben. Fogadjuk el örömmel a különbözőségeket, sőt tekintsük gazdagságnak az egység szempontjából, amely soha nem jelent beszűkülést, nem uniformizmus.

Ez időnként valóban keresztre feszít bennünket, de Jézus épp ezt az utat választotta, hogy helyreállítsa az emberiség családjának egységét, és vele együtt mi is ezt az utat szeretnénk végigjárni.

Fabio Ciardi OMI

Fordította: Reskovits Ágnes

/forrás: www.fokolare.hu/